

Právnická

20 rokov

Trón Košice

Právnická, alebo „Ako to vlastne začalo“?

Koncom 60-tych rokov sme s Gastonom chodili prakticky každú nedeľu lyžovať na hrebeň Kojšovka – Bankov. Veľmi často s nami chodili aj niekoľkí starší páni, asi 40-50 roční. Boli to vážení košickí mešťania, úradníci a obchodníci. Bol medzi nimi aj jeden, povelaním holič. Keď som bol mladší, často ma strihával v holičstve na Námestí osloboditeľov.

*Neviem už ako a prečo, ale túto skupinu sme nazvali **holiči**. Dodatočne sa ospravedlňujem pánom úradníkom, aj keď už asi málokto z nich žije. A ten holič ani tak často lyžovať nechodil, ale ich skupinu dodnes voláme holiči.*

V roku 2000 som zorganizoval, po dlhšom presviedčaní ostatných, veľmi peknú bicyklovú túru do Zemplínskych vrchov v Maďarsku. Tie kopce majú svoju zvláštnu atmosféru – dýcha z nich taký pokoj a jesenná pohodička. Každému sa to hneď zapáčilo, takže sme to potom pravidelne každý rok opakovali.

*Na prvý ročník sme pozvali nášho kamaráta, právnika Dušana. Samozrejme, že sa mu to veľmi zapáčilo a aj napriek tomu, že v **šesťčlennej zostave** boli inžinieri, podnikatelia a gynekológovia, túra sa nazvala „**právnickou**“ a tiež neviem prečo? Nevadí, že Dušan bol s nami iba 2 krát, názov ostal. (Pozn. webfušera - v roku 2010 Dušan bol na „svojej“ akcii už tretíkrát a potom podľa archívov ešte aj v rokoch 2012, 2013 a 2016).*

*Z tejto túry sa stala krásna tradícia vždy začiatkom októbra. Mená jednotlivých strategických miest, takzvaných „**občerstvovačiek**“, sme si už vytvorili – „**U Šumahera**“,*

Ypsilonka", **Kókapu**", **Háromhuta**" a podobne, spojené s výbornou kávičkou, „borsodi“ pivečkom, sem tam aj „vilmoškou“ a jelením gulášom.

Trasu každý rok trochu meníme, ale generálna línia v podstate ostáva rovnaká. Dĺžka trate je potom 80 až 110 km podľa varianty, príchod domov niekedy aj za šera. Veľa sa jazdí po lesných asfaltových cestičkách, ale aj v teréne po vozových cestách. Žiaľ, niektoré úseky sú s premávkou a preto je lepšie chodiť v nedeľu.

Vážim si tradície, nech nám dlho vydržia a nech žijú holiči aj právnicki!

Príbeh spísal Vlado Kováč.

„U Šumahera“

„Ypsilonka“

„Kókapu“

„Háromhuta“

Dátumy právnických túr (celkom zaujímavé - takmer vždy okolo termínu Maratónu):

1/ § 22.10.2000 = prvá „právnická“ túra - jeseň 2000

Sedlo Gerendás-rét = Dežko, Ľubo, Ga100n, Dušan Pavčík, Vlado, Igor Sedliak

Sedlo Gerendás-rét 2 = Dušan Pavčík, Gaston, Vlado, Ľubo, Igor Sedliak, Dežko

Pri odbočke na hrad Regéc = Gaston, Dušan Pavčík (právnik), Igor Sedliak (gynekológ), Ľubo, Dežko

V sedle nad Regécom = Vlado, Igor Sedliak (gynekológ), Gaston, Dežko, Dušan Pavčík (právnik), Ľubo

Hrad Regéc - v pozadí, v popredí = Vlado, Ľubo, Dušan Pavčík (právnik), Igor Sedliak (gynekológ)

Krčma v Göncruszke = Gaston, Dušan Pavčík a bajk v popredí; Igor Sedliak, Ľubo a Dežko v pozadí

Ked' si chceš pekne zajazdiť na horskom bicykli, chod' do Maďarska.

Gaston (po absolvovaní prvého ročníka)

Skúste si teraz so mnou v duchu sadnúť na bicykel a nastaviť kalendár o pekných pár rokov späť a ideme na prvú právnickú túru.

„Jó napot kívánok, biciklizni?”

„Igen, Zempléni hegység.”

„Sok sikert kívánunk.”

Colníci boli vždy k nám veľmi zhovievaví a milí. Vedeli veľmi dobre, že určite neprevážame obohatený urán v ráme bicykla.

Na námestí v *Sátorajújhely* doprava, po 4 km je obec *Széphalom*. Uprostred obce parkovisko s pekným bistro. Práve dávajú zábery z F1 a víťaz bol *Schumacher*. Po pikolo pive (0,2 l) bolo jasné, že toto občerstvenie ponesie pre nás už navždy (s miestnou výslovnosťou) názov **U Súmahera**.

Po ďalších 10 km (žiaľ s dosť hustou premávkou) sme na križovatke v obci *Pálháza*. Tu doľava popri lesnej železničke k poľovníckemu kaštielu *Kőkapu*. Ale na križovatke je pekná kaviarnička. „Nedáme si kávičku?” spýtal sa právnik Dušan. Právnik má právo, je to jeho túra. Čiže kaviareň **U Dušana**.

Prísne sledujeme mapu a cestu. Nikto z nás tu ešte nebol. Cesta sa rozdeľuje, koľajnice železničky idú doprava, ale v ceste je prekážka - rozkošná drevená búdka a pár stolíkov – čiže **Ypsilonka**.

Poľovnícky kaštieľ **Kőkapu** je vynovený, na peknom mieste pri jazierku. Kus vyššie pri *Rostalló* končí lesná železnička z *Pálházy*. Koľaje sú hrdzavé, vlaky tade už asi nechodia – vravíme si. Ešteže sme si na tie koľaje neposkladali bicykle, vlak totiž chodí! A to sme zistili až pri dojedaní jelenieho gulášu.

3 km sme sa vrátili, odbočili doprava a po zelenej asi 4 km hore na sedlo **Gerendás rét**. To je vhodné miesto na občerstvenie, zvyčajne sprevádzané výstrelmi uzáverov plechovkových pív – ako Poliaci hovoria „puškove pivo”.

Zjazd na **Háromhuta** nemá chybu a chybu nemá ani tamojšia reštaurácia **Vadászitató korcsma** (krčma, napájajúca poľovníkov), nami nazvaná **U Jeleňa**. Viani v septembri som tam bol - a po tejto našej krčmičke som žiaľ nenašiel už ani stopy.

Následný výstup do sedla nad *Regécom* je príjemný. Okrem chvíle oddychu a krásneho výhľadu nás čaká veľa zjazdov a pekná, málo frekventovaná cesta po tichých nedeľných dedinkách cez *Vilmány* a *Hidasnémeti* do Košíc.

Z tohto popisu je virtuálny návštevník možno nadšený. Snažil som sa to čo najkrajšie ozdobiť a vyfarbiť. Realita je skutočne taká. Len si treba uvedomiť, že okrem rozkošných krčmičiek a pekných pohľadov je to asi 110 km v sedle bicykla. No a úklady cesty človeka neraz donútiť venovať sa väčším, či menším opravám.

Príbeh spísal Vlado Kováč.

3/ § 6.10.2002

Dežo, Dušan Pavčík, Mišo, Julo Kavečanský, Vlado, Igor Sedliak, Ľubo

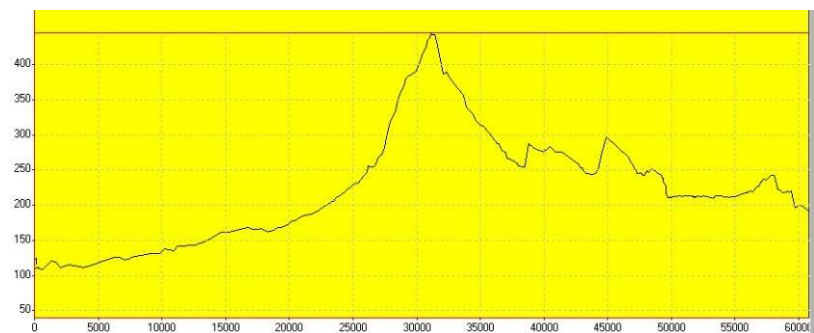
4/ § 12.10.2003 = Južnou trasou cez Gerendás rét a Háromhuta

5/ § 3.10.2004

6/ § 9.10.2005

U Schumahera

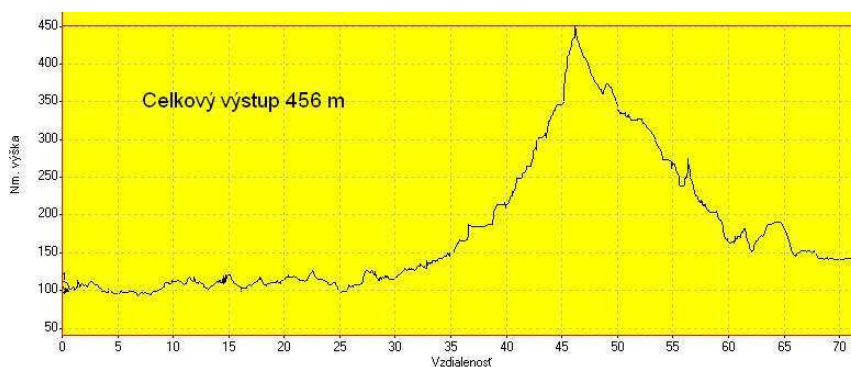
Ypsilonka

Najvyšší bod - rázcestie Rostálló

Telkibánya - dotankovanie

Ďalší z našich nájazdov na juh. Dalo by sa povedať, že jedna z variant „právnickej túry“. Podaktorí, presnejšie skoro všetci nadávajú, že treba skoro vstávať na vlak, ale čo sa dá robiť k rozkošiam treba prinášať aj obete. Na stanici sa schádzame Dežo, Igor, Vlado, Ľubo a Julio Kavečanský - Mišov švager. Cieľom je Slovenské Nové Mesto.

Z vlaku vystupujeme za hustnúcej hmly. Našťastie smerom na juh pokračuje slušne zabezpečená cyklotrasa. Za okrajom cesty je priekopa, potom zábradlie a až potom cyklochodník. Chvíľku uvažujeme či sa nebudeme musieť naviazať aby sme sa nestratili ale po odbočke na Tolcsvu (jedno z centier tokajského vinárstva) sa začína rozvidnievať až to nakoniec oslavujeme v krčme pod starým gaštanom hltom tokajského.

Nasleduje nie príliš prudké ale vytrvalé stúpanie pod hrad Regéc pri ktorom Vlado z posledných síl poráža maďarského, o 50 rokov mladšieho borca s fúrikom. Odtiaľto vchádzame do rozprávkovo krásnej doliny, ktorej technické pasáže začínajú uspokojovať aj Igora a prichádzame k hradu Boldogkővár.

Pod hradom občerstvenie v pekne vyzerajúcom penzióne, v ktorom sa začíname adaptovať na domáce pomery. Neuveriteľne pomalá (napriek tomu, že sme prosili o výber hotových jedál bo máme ešte 10 km k poslednému vlaku) a neochotná obsluha. V Maďarsku, ktoré si potrpí na úroveň svojich služieb sme to zažili prvý krát.

Vo vlaku ďalší zážitok – tentokrát ekonomický. Vedeli sme, že sa oplatí kúpiť zvlášť lístok v Maďarsku a potom ďalší na slovenskom území. Tak sme si kúpili do poslednej maďarskej dediny Tornyosnémeti. Tá je asi kilometer od hranice. Vo vlaku nám dobrosrdečný sprievodca (pre prípad dodatočného vyšetrovania uvedené kategoricky popieram a ani si nepamätám kedy a kde sa to stalo) vysvetlil, že sme mali kúpiť lístok po hranicu. Takto by nás to malo stáť o neuveriteľnú sumu viac.

Príbeh spísal Pišta.

Tak už nezdržuj

Vlado je rychlejší

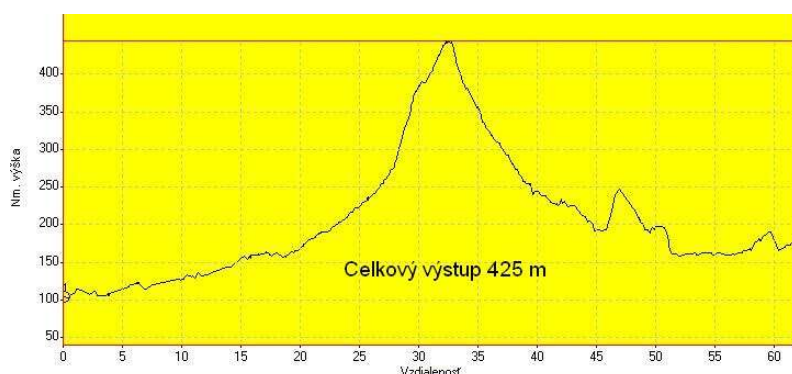

A znova vrchol

Hrad Boldogkővár

8/ § 6.10.2007 = Michalány – Felsőregmec – Vilyvitany – Füzérradvány – Pálháza – Kishuta – Kőkapu – Rostalló – Telkibánya – Abaújvár – Kéked – Trstené – Ždaňa – Nižná Myšľa

Niektoré udalosti dostanú svoj názov, ktorý sa postupne vžije a prestáva byť dôležitý, ako vznikol. Týka sa to aj tradičnej každoročnej jesennej túry v Zemplínskych vrchoch. Zvedavci si zdôvodnenie aj tak nájdu.

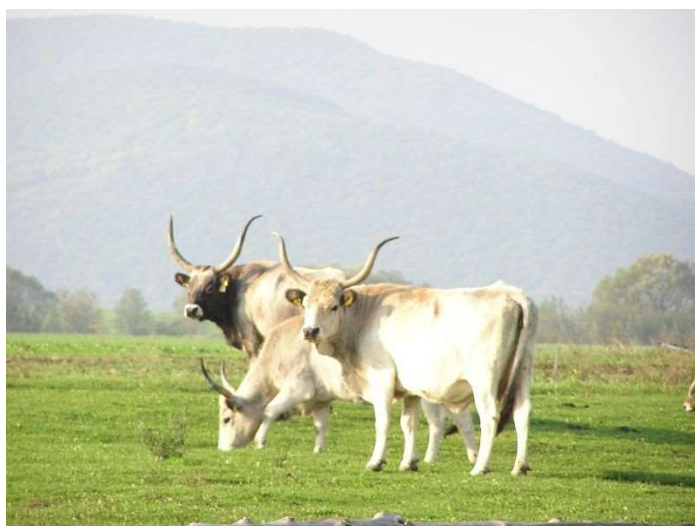
Tá tohoročná bola pripravená na trase Michalány – Felsőregmec – Vilyvitany – Füzérradvány – Pálháza – Kishuta – Kőkapu – Rostalló – Telkibánya – Abaújvár – Kéked – Trstené – Ždaňa – Nižná Myšľa. Pripravené nebolo počasie. Výdatne lialo deň predtým, aj celú noc. Nádej nám udržiaval windguru, ktorý hlásil pekné počasie. Problém bol v tom, že bahno je bahnom aj za pekného počasia, takže sme ponechali lesné, ale vypustili poľné úseky. Tento „mokrý“ variant sa napriek tomu nie každému páčil, a tak sa ráno na stanici zišlo pevné jadro trónu – v danom prípade v zostave Ľubo, Mišo, Dežo, Gaston a ja.

Chlapci sa chovali slušne a dali mi príležitosť venovať sa neznámej blondínke. Ona až natoľko ústretová nebola. Našťastie, nie len pre ňu, ale aj pre mňa. Mokrý variant začínal v Slovenskom Novom Meste. Asi tri minúty pred Michalánmi Ľubo naznačil, že tvrdé jadro tvrdého jadra by mohlo predsa len opáčiť ten neznámy úsek Michalány – Felsőregmec. Takže Ľubo a ja sme zamávali zvyšku výpravy a vydali sa na stretnutie v Széphalome v krčme u Šumahera.

(Maďari nepoznajú "ch" a tak sa zo Schumachera stal Šumaher.)

Za hranicami nás uvítal impozantný dobytok. Chvíľku ho obdivujeme a mažeme ďalej k Széphalomu na rande so zvyškom výpravy. Že máme na nich ohľad, počkali sme tam na nich. Šumahera už nahradil Hamillton.

Po krátkom a usilovnom zvítaní sme utreli slzu z líca a vydali sa novou cyklomagistrálou na sever. Samozrejme, proti vetru, ktorý presne zodpovedal predpovedi 25 km/hod. BTW náš prezident by sa mohol pomstiť maďarskému tímu, že by tiež súkromne navštívil sever Maďarska a opísal od nich budovanie cyklotrás.

Konečne sme došli do Pálházy, kde vstupujeme do Zemplínskych vrchov. Prvé sklamanie prežívame pri obľúbenom dreveňáku v Kishute. Obedňajšia prestávka. Likvidujeme vlastné zásoby a ťaháme ďalej kľúčujúc proti záplave hubárov s plnými nádobami všetkého druhu. Prichádzame na Kőkapu a dopĺňame palivo.

Popritom nás navštívil mimozemšťan. Po krátkej prestávke pokračujeme. Prechádzame závorou, teda obchádzame ju a začína klúd a lesná cesta cez Solymos do Telkibánye. Naše obavy z bahna sú zbytočné. Cesta ma pevný podklad, len je trocha zmäknutá. Pohľady do okolia sú pastvou pre oči. Občas si zašprintujem, aby som potom urobil nejaké fotky.

Pri jednom takom šprinte predbieham bikera. Cigaretka, klobúk, sako, hrkotajúci bike, na jednej strane riadidiel vedro s hubami na druhej strane igelitka. Skúsím tak zastať aby som ho dostal do záberu s našimi. Všetci svätí stali pri mne podarilo sa mi ho zvečniť na čele peletónu. Mám obrovskú chuť tú fotku vytlačiť, nájsť ho a venovať mu ju.

Telkibánya nás potešuje vybranými jedlami a dobrým pivom. Niektorí si dávame predjedlo s polievkou, čím dostávame do rozpakov distingvovanú dámu, čo nás obsluhuje. Za chvíľu sa vracia a pýta sa, v akom poradí si to želáme. Ukludňujeme ju, že to je jedno ako sa to podarí v kuchyni. Napapaní, napojení pokračujeme. Vietor sa objavuje znova hneď ako opúšťame vrchy, ale už slabne.

Tesne pred hranicou nám GPS ukazuje, že máme istú rezervu na vlak v Kechneci, takže odbúrame trocha z devízových zásob a pokračujeme ďalej. V Kechneci kúsok od zastávky objavujeme krásnu novú krčmu s peknou terasou. Máme čas a tak sa ideme tešiť z príchodu európskych zvykov na slovenský vidiek.

Pre prípad, že tá zlatá žena by mala mať z toho nejaký problém prehlasujem (a mám na to štyroch dospelých dôveryhodných svedkov), že nič z ďalej uvedeného sa nestalo - práve naopak. Prichádza vlak a nemá ani poštový vagón, ani upravený priestor pre biky. Dokonca okrem lokomotívy ak by mal o vagón menej, tak by nemal ani vagóny (pre menej bystrých mal by len vagón). Mažeme dozadu a než stihne sprievodkyňa zareagovať už nakladáme tretí bike. Behom nakladania štvrtého a piateho kladie otázku, ako budú nastupovať cestujúci, čo bravúrne zvládame - nejdeme tade prvý krát. Nakladanie cestujúcich zadnými dverami budeme organizované presúvať na ďalšie dvere. Začína predaj lístkov. Termotlačiarňička z úradného PDA súka lístky tak pomaly, že by sme sa mohli dopracovať až k požiadaniu o ruku, ale nechceme tak zhurta, len jej pomáhame. ako sa len dá. Ona

tlačí (lístky) a Ľubo si od nej požičal klieštiky a štiká ich. Škoda, že je po 89-tom, mohli sme si založiť BSP. Na druhej strane pred tým rokom, ak by sme z nej boli tak nadšení, tak by to hrozilo obvinením z pedofílie.

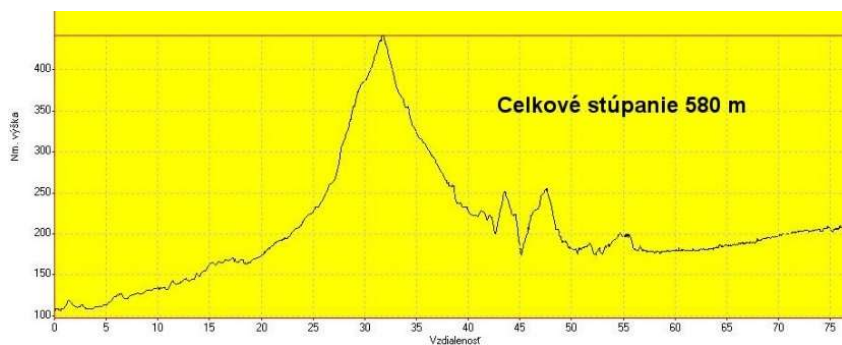
Potešení normálnym ľudským prístupom prichádzame do Košíc a povzbudení skúšame ďalšiu trúfalosť. Do novučičkej staničnej reštaurácie (zatiaľ nie do horného podlažia ale do dolného, kde je samoobsluha) vstupujeme aj s batožinou, ktorú sme ešte v Kechneci očistili od hrubších hrúd bahna. Sánka nám padá – nikomu naše biky nevadia, dokonca dievčina za pultom, keď vidí tých zúbožených vysmädnutých starčekov, tak je ochotná doniesť pivo až k stolu. Mladší dorastenci Ľubo a Mišo sa pri nás zviezli – obsluha pravdepodobne vzala do úvahy, že je pekné ak v dnešnej uponáhľanej dobe ešte niekto sa vie takto venovať starším spoluobčanom.

Poznámka: V Telkibányi si Gaston nedal ten fajný fazuľový guláš. Dost' dlho ho oplakával, až som sa nad ním zľutoval a pôjdem si to s ním zopakovať a ukázať mu prístup cez Holloháza. Ako opatrovateľ možno pôjde s nami Ľubo.

Príbeh spísal Pišta.

9/ § 28.09.2008 = Sl.Nové Mesto - Pálháza - Rostallo - Telkibánya - Kéked - Ždaňa – Košice

PROSBA LESA:

POCESTNÝ, ktorý ideš okolo, neubližuj mi, SOM teplo tvojho ohňa v studených zimných večeroch, SOM priateľská strecha, do ktorej tieňa sa ukrývaš pred horúcim slnkom a moje ovocie zaháňa tvoj smäd, SOM trám, ktorý drží tvoj dom, SOM doska tvojho stola, SOM posteľ v ktorej ležíš, SOM doska, z ktorej staviaš čln, SOM tvoje domové dvere, drevo tvojej kolísky, aj veko tvojej truhly. **POCESTNÝ** keď ideš okolo mňa vypočuj moju prosbu, **NEUBLIŽUJ MI!**

(September 2008 – Právnická túra, poľovnícky kaštieľ Kőkapu. Verš je od neznámeho autora.)

Možno, že sa ešte v strednej Európe vyskytujú nevzdelanci, čo netušia vocogo. Nebudem k nim milostivý. Nech sa pozrú na **prvú** alebo na **druhú** časť - tam to všetko je.

Tento ročník išiel vo veľkom štýle. Na stanici nás bolo 12. Potom chvíľku 10 a v cieľi 11. Vyzerá to možno tajuplne, ale vysvetlenie bude prosté - ale neskôr. Patrí sa poslúchať starších a preto **Vladov prejav** sme si pozorne vypočuli. Hovoril krátko, **rozumne a dôrazne**.

Zúčastnených bolo toľko, že sa ani nezmestili do jedného záberu. **Zľava doprava** Willy, Igor, Peter, Zoli, Vlado, Pišta, Iveta, Šiška, Daniela a sediaci Ľubo. Do tohto záberu sa nezmestila **Majka** a ani **Gaston** samozrejme, že som tým nič nechcel naznačovať.

Prvá zastávka ako vždy „u Sumahera“. Základnú zostavu Trónu Dežko vybavil **slušivými modrými** „onými“ (vraj sa to odborne nazýva puff), tak sme to okamžite začali skúšať. Návšteva u Sumahera bola až tak úspešná, že sa mi už prebudili mrle a vyrazil som vpred. Nevieť, čo na mne tie ženy vidia, ale pridali sa postupne Šiška, Daniela a potom aj Majka s Ivetou. Vrátili sme sa k cyklotrase, skontrolovali, či o niečo oneskorené Majka s Ivetou idú, a v pokoji začali hľtať kilometre na sever. Za nami nikto a potom, keď sa objavil zbytok mužstva, bolo jasné, že je nás len desať. Dievčatá sa omylom pobrali doprava. Nechceli sme byť po návrate neprávom obvinení z obchodu s bielym mäsom, tak sme ocenili, že Daniela je s nami, pretože mala ich číslo (mobilu). Poučenie do budúcnosti maj čísla na zúčastnených.

Za krátky čas sa problém vyriešil - so slzami v očiach sme privítali návrat zblúdilých dcér a pokračovali k Pálháze. Cestou obdivujeme dobre (dopravne) **vychovaného psa**, čo pociťovo dáva prednosť bikerom pri výjazde na hlavnú cestu. Pohľad na tachometer naznačil potrebu doplniť palivo. Začalo byť už aj dosť teplo na to, aby sme sem-tam dačo vyzliekli. Napriek tomu, že to bolo bez hudobného sprievodu, sme v duchu boli slnku vďační za estetický zážitok.

Ďalšia krátka zastávka bola na Kőkapu. Obzvlášť chlapci **sa potešili** pohľadom na súťažné rádiom riadené **modely**. Všetci sme **ocenili text** na tabuli kúsok vedľa. Jej preklad je úvodným citátom tohto príbehu.

Od Kőkapu pokračujeme na Rostalló, kde končí úzkokoľajka z Pálházy a začína stúpanie na vrchol Rostalló. Príjemná lesná cesta a orgie jesenných farieb.

Podaktorí **bojujú s fotením**, ako Peter, v snahe dosiahnuť čo najvernejšie zobrazenie farieb. Sme hore. **Rada starších** ešte skontroluje, či sa nikto z tých neposedných zasranov nestratil a začína klesanie na Telkibányu.

Willy opäť pokúša osud. Ktovie, čo odvieďlo jeho pozornosť - pôvaby okolia alebo predjazdkyne. Na každý pád tú osudnú ryhu nezbadal. **Ošetrujeme bike** a keď vidíme, že je už pojazdný, venujeme sa aj pojazdnosti **kaskadéra**.

Telkibánya nás víta „mlékem a strdím“, ako by povedal praotec Čech. Krátka porada má za výsledok, že sa nebudeme usilovať o vlak vo Veľkej Ide, ale ťaháme na Kéked, Ždaňu a Hornádsky cyklochodník. Na skratke medzi Telkibányou a Abaújvárom na $48^{\circ}30'55.8''\text{N} \times 21^{\circ}19'23.2''\text{E}$ naposledy **fotíme Zoliho**. Keď zistíme, že ho nemáme, **tak čakáme**, až pokiaľ sa neozval, že nabral smer Seňa. Hlboko sa zamyslel a zabudol, že bikom doprava a autom doľava. Než si uvedomil, že nie je autom, je neskoro. Už sa mu nechce vracieť, tak ide sólo.

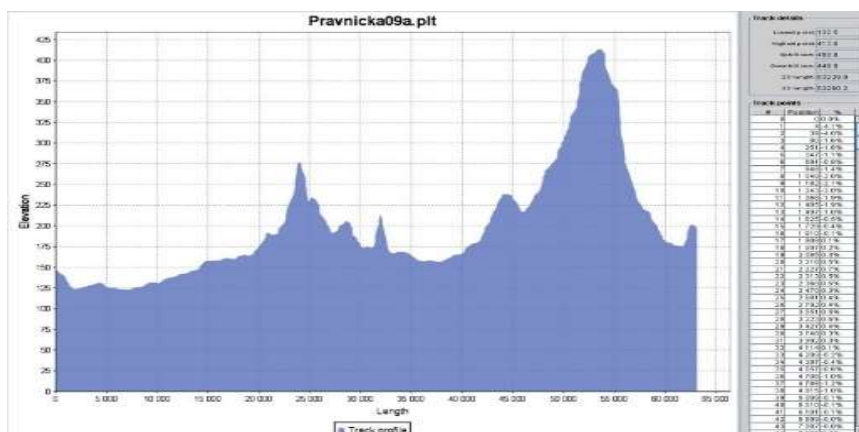
Ešte zastávka v Ždani. Malé doplnenie paliva a za chvíľku odbočujeme na cyklochodník za 4,5 mil. Sk. Sú dve teórie. Jedna vraví, že za jeden postavili smerovku v Nižnej Myšli, za druhý smerovku v Krásnej, za tretí a štvrtý tie dva mostíky na začiatku v Krásnej a toho pol milióna si rozdelili ako odmeny. Druhá hovorí, že tie peniaze tam boli naozaj zainvestované. Technológia, ktorá udržiava to množstvo bahenných kúpeľov, navozený piesok a údržba pichľavého krovia, ktoré zvyšuje adrenalínový pocit z jazdy, nie je zadarmo.

Pokiaľ nezarátame ešte jeden pád pred krčmou na Jazere (podľa niektorých znalcov života sa pády v okruhu 500 m od krčmy nerátajú), tak už sa nič zvláštneho nedeje. Teda len to, že nás Zoli nasr(dil), keď zavolať, že je už doma - predbehol nás. Takže straty sú na nule.

Príbeh spísal Pišta.

10/ § 25.10.2009 = Michalany - Pálháza - Kökapu - Bozsza - Holloháza - Skároš - Nižná Myšľa

Právnická túra patrí ku kultovým povinnostiam Trónu.
Pôvod vysvetľuje jeden z otcov zakladateľov Vlodo.

Ráno na stanici sa stretávame v zostave **Dežko, Ľubo, Kio, Vlodo, Mišo** a **Pišta**.

Oproti zvyklostiam ideme vlakom len do **Michalian**, a nie do Slovenského Nového Mesta. Obídeme tak frekventovaný úsek cesty. Prichádzame k hlavnej ceste od Slovenského Nového Mesta na sever. Mikóháza - nie prvý krát zažívame dôkaz pohostinstva a, samozrejme, aj obchodného ducha. Otvárajú síce až za polhodinku, ale **obsľúžia nás** bez problémov.

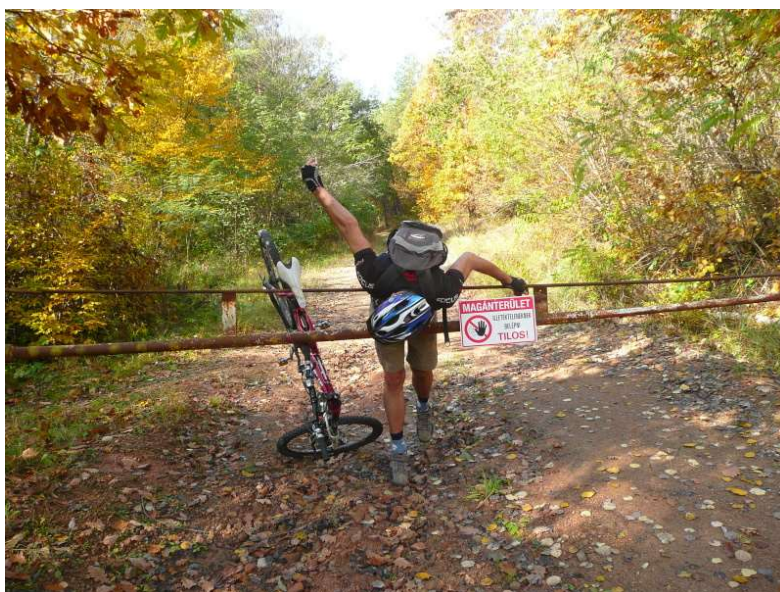
Pokračujeme ďalej. Pozdĺž hlavnej cesty stavajú Maďari za podpory EU cyklomagistrálu. Práve **pribudol** ďalší **úsek** v kvalite na naše pomery nevídanej.

Pri výjazde z Mikóházy sa ozýva zľava dupot. Z dvora nám križuje cestu splašený kôň prenasledovaný tromi psami. Za chvíľku ho **kvalifikovane zastavujú**.

Kio ešte nevidel Kókapu, takže v pokračujeme po krátkej a usilovnej zastávke v Kishute týmto smerom. Cesta prebieha v pokľudnej atmosfére, tak Kio sa pokúša to vylepšiť **naaranžovaným pádom**. Oscara za ten výkon asi nedostane.

Prichádzame na **Kőkapu**. Ten kto sa divil výskytu áut vyššej kategórie pochopí. Luxusný lovecký kaštieľ Károlyiövcov - dnes hotel - je obľúbeným výletným miestom, kam vedie aj malá železnica z Pálházy. Pod hotelom je kamenná brána (maďarsky Kőkapu), ktorá dala meno miestu, a tade prichádza aj vláčik.

Vraciame sa do Kishuty a ideme si vychutnať ďalší pekný kúsok - **Szuhavölgy**. Suchá dolina - prvá časť názvu (Szuha) prevzatá zo slovenčiny a druhá je maďarská. Pohybujeme sa v končinách, ktoré boli po tureckých nájazdoch vyľudnené a osídlené slovenským obyvateľstvom presunutým zo severu kráľovským rozhodnutím.

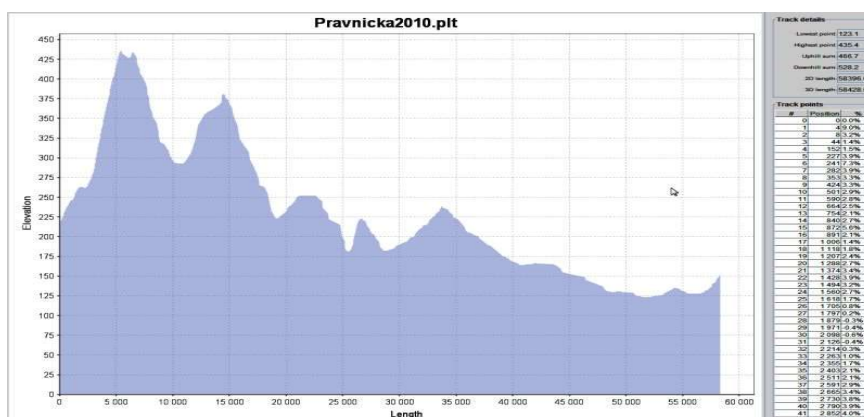

Postupujeme pod Füzér, tieto miesta sú už dosť známe, takže už len skrátené. Ťaháme postupne hore do Hollóházy, kde si dávame **poslednú prestávku** pri káve. Ďalej už len hranica, zjazd do Ždane a ešte kúsok na vlak do **Nižnej Myšle**. Človeka môže napadnúť kadečo - nás napadlo ukončiť pekný deň čakaním na vlak v miestnej krčme. Nerobte to! Nemám k tomu čo dodať. Kto neverí, nech to skúsi. I keď ako príprava na dlhší pobyt v Bangladéši by to mohlo byť celkom fajn.

Príbeh spísal Pišta.

11/ § 16.10.2010 = *Nižná Myšľa - Skároš - Holloháza - Füzér - Szuha völgy - Kökapu – Mikoháza - Michaľany*

Snažíme sa vyvažovať možnú pestrosť našich túr aspoň *jednou tradičnou*. Obvykle je to po Košickom maratóne a snažíme sa voliť termín tak, aby sme využili babie leto – samozrejme, s premenlivým úspechom. Tradične sa ide Maďarskom od Slovenského Nového Mesta krížom cez Zemplínske vrchy.

Pokiaľ ma niekto neopraví, tak otcami tejto myšlienky sú Vlado a Ľubo a krstným otcom je Dušan. Ľubo sa hrdí, že nevynechal zatiaľ ani jeden z 11 ročníkov. Tento rok sa trochu vymyká z tradície. Za prvé Vlado sa nemohol zúčastniť, ale aby sa počet Otcov Zakladateľov nezmenil, tak po rokoch sa mohol zúčastniť Dušan. Za druhé sme narazili na pozvánku na Pálinka fesztivál vo Füzéri a nevedeli sme odolať pokušeniu vyskúšať, či dokážeme odolať pokušeniu. Výsledkom bol obrátený smer t.j. zo severu na juh.

Vlado vrhol organizáciu na nás s Ľubom a dúfam, že to nebolo zlé, aspoň to usudzujeme podľa toho, že nás nikto nezhodil z biku a dokonca na konci sa na nás zúčastnení ešte stále usmievali.

Ráno na stanici je akosi husto. Našťastie, okrem našej sedmičky, sa do vlaku hrnú len peši, takže nemáme problém naložiť. Stačíme sa sotva rozkukať, že kto každý došiel a už **vystupujeme v Nižnej Myšli**. Je síce chladno, ale pekne. Slnko, bezvetrie a dobrá nálada. Synchronizácia klapie ako švajčiarske hodinky. Za Myšľou sa pripájajú Jano s Marekom od KRTKOv a za Ždaňou Igor (KRTKO = **K**lub **R**odinnej **T**uristiky **K**ošice).

Prejdeme hranicou a sme na **stavbe maďarskej prípojky**. Poňali to vo veľkom štýle. Cesta možno o 1-2 m širšia a mimo nej ešte dvojprúdový cyklochodník. Je tam dosť frmol, akoby naozaj chceli dodržať termín 30.11., čo majú na tabuli.

Igor, Mišo, Julo a Peter sa oddeľujú. Pôjdu cez Bodorét a hradnú cestu do Füzéru. Ešte im odporúčam na vrchole stúpania nad Bodorétom prekíznuť medzi Cickami a užiť si nádherný výhľad do amfiteátra prírody s hradom uprostred. Ako som uvidel **podľa fotiek - na kukli** a užili si to.

My pokračujeme krátkym rýchlym zjazdom do Hollóházy a pristávame v Balkon buffé na kávu. Dobežívajú oneskorení Paľo a Jano. Tí to ťahali až z Košíc. Taký húževnatý rod. Až na druhý deň sa dozvedám, že ich brata poznám už skoro od plienok (teda študentských). Ten je tiež taký nezmar. Až teraz je možné urobiť si inventúru zúčastnených. Do vlaku nastúpili (podľa abecedy) Dušan s kamarátom,

Julo, Ľubo, Marek, Mišo, Peter a ja. Cestou sa pripojili Igor a Krtkovia Jano a Marekom. No a spomenutí Jano s Paľom, čo nás dobehli v Hollóháze.

Je pomerne sucho a preto pod Hollóházou odbočujeme na červený turistický chodník. Aj keď sem-tam potlačíme, máme možnosť užiť si ďalší z nádherných **výhládov** na hrad a hrebeň Milíča v pozadí.

Prichádzame do Füzéru do areálu Pálinka fesztivalu. Je to tu ešte ospalé. Vonku sme videli zájazdový autobus – účastníci asi šli na hrad. Sme tu asi trocha skoro. Fazuľová sa ešte len varí, ale pochutnávame si na plnenej kapuste a lokšiach. Pozdravíme sa s pani domácou z **Koronaör penziónu** a je na čase pustiť sa ďalej.

Teraz, už zase spolu s Igorovou časťou výpravy, sa spúšťame do Füzerkomlósa a pokračujeme do Bozsvy. Tu odbočujeme cez Szuha völgy (ak si niekto chce zgustnúť naozaj názov pochádza zo slovenčiny – Suchá dolina). Cesta dolinou je príjemný zážitok a privádza nás do Kishuty, kde odbočujeme na Kőkapu (Skálná brána). Je to kaštieľ a reštaurácia v peknom prostredí a celé je to bohato zdobené vyrezávanými sochami. Z Pálházy sem jazdí malý historický vláčik.

Krátke občerstvenie a vraciame sa do Kishuty, odkiaľ pokračujeme cez Pálházú do Mikóházy. Tu už máme odskúšanú reštauráciu, kde si dopriavame trocha oneskorený obed. Pochutnávame si podľa chuti na fazuľovej polievke, kastrólovom guláši či halászlé. Trocha si poleňošíme, pretože podstatná časť cesty je za nami.

Odtiaľto už len krátka spojka cez hranicu na vlak do Michalian. Trocha melancholický pohľad na opustený ale vyčistený cintorín mi pripomína Marlen Dietrich a jej slávnu pieseň **Sag mir wo die blumen sind**. Postupne sa skupina rozpúšťa. Krtkovia sa vracajú po vlastných. Igor vystupuje v Nižnej Myšli. Paľo s Janom na malej stanici. Na záverečnom vyhodnotení sme už len **šiesti**.

To isté **ešte raz**, ale fotí Mišo.

Nie je to jednoduché. Relatívne **novu zreštavrovaná reštaurácia Park** nás zase raz sklame. Pán čašník v sobotu večer o pol šiestej nám oznamuje, že nie je si istý, či má ešte šesť pív. Na nesmelú a poníženú otázku (pretože v tom našom, nie celkom vydarenom kapitalizme sa takto patrí rozprávať s jeho výsostou) odpovedá, že nemá ďalší sud. Vivat Slovakia - sme doma. Nakoniec si niekto spomenul, že môžeme skúsiť plaváreň – tá síce nefunguje, ale krčma áno. Dokonca máme povolené sa tam nasťahovať aj s bikmi. Tu asi majú záujem zarobiť, a nie ako naproti.

*Ešte malá poznámka na záver. Kedysi som nevedel identifikovať Jula a pracovne som ho nazval neznámym mužom v žltej vetrovke. Tak trocha mu to prischlo. Dúfam, že Dušanov kamarát v modrom tričku mi odpustí, že som v tom frmole zabudol jeho meno. Predpokladám, že to starčekovi odpustíte tak, ako ja som odpustil tej milej barmanke v Hollóháze, keď sa ma opýtala, **že čo si dá ujo**.*

Príbeh spísal Pišta.

12/ § 1.10.2011 = Slovenské Nové Mesto – Pálháza – Kőkapu – Telkibánya – Kéked – Trstené – Nižná Myšľa

Panoráma spopod Süveg hegy

Právnická túra patrí k tradičným, každoročne opakovaným túram. Termín je obvykle tesne pred alebo po košickom maratóne.

Je tu jeseň, je tu maratón, je tu babie leto – je čas na Právnickú túru. Termín padol na sobotu pred maratónom. Padol dobre – tak vynikajúce počasie už roky nebolo. I keď nemáme žiadne oficiálne kontakty na maratón, duch tohto zápolenia nás naplňa predsavzatím držať sa hesla „Dôležité je zúčastniť sa a nie zvíťaziť“ – vďaka tomu, na rozdiel od Feidippida, nikto neumiera.

Na stanici sa postupne schádzame - Ľubo, Laco, Dežko, Gaston, ja a Zoli - ako to dosvedčuje neskôr spáchaný **dokument**. Vlak do Slovenského Nového Mesta je vyzbrojený PÚB (pojazdnou úschovňou batožín) a teda nemáme problém.

Vyrážame. Už je pomaly aj po rannom chlade a začína krásny deň babieho leta. Prvá zastávka, ako obvykle, **Széphalom**. Reštaurácia je spojená s Kazinczyho mauzóleom a múzeom maďarského jazyka, čo je aj architektonicky významná budova.

Sme zákona dbalí bikeri, a preto si dávame iba malé pivo v súvislosti s tým, že sa pohybujeme po vyhradených cyklochodníkoch. Nasleduje Mikóháza, ktorú vynechávame, bo je blízko a potom Pálháza, ktorú vynechávame bo, sa blíži koniec verejných komunikácií v Kishute.

Človek mieni a Pán Boh mení, alebo v našom poňatí „Použi prvú krčmu!“ – sa potvrdzuje. Kishuta je zatvorená od 10:00. So slzou v oku a prachom v hrdle pokračujeme na **Kőkapu**. Neuveriteľné – zatvorené. Otvárajú až o 12:00. Našťastie dole je **malý bufetík**, ktorý nás obšťastňuje plechovkovým pivom. Už to bolo vážne. Za chvíľku začíname stúpať do sedla Harasztos (pod Süveg hegy) - vrchol nášho dnešného úsilia.

Ešte predtým stíha Zoli skoro adoptovať malého psíka, čo sa nám motá pod nohami. Všetci ho pohladkáme, ale pes dáva najavo, že najlepšie Zoli. Spôsob, ktorý použil, pripomína devu ľahších mravov. Nie Zoli, ale ten psík.

Ide sa ďalej. Výstup je pohodový a nenáročný. Postupne sa otvárajú výhľady na okolité hrebene, ktoré už pomaly začínajú byť poznačené jeseňou. Hore trocha hrabneme do zásob. Už nebudú potrebné. Chováme sa slušne - sme v **chránenej oblasti** - vstup len s povolením. O to viac prekvapuje intenzívna ťažba neďaleko.

Zjazd je spojený s prekonávaním prekážok i **neštandardným spôsobom** a krátkym „zakufrovaním“. Prebieha tu ťažba, objavili sa nové cestičky a ani tie staré sa minulým nepodobajú. GPS nás bezpečne vyvádza z omylu a za chvíľku sme dole.

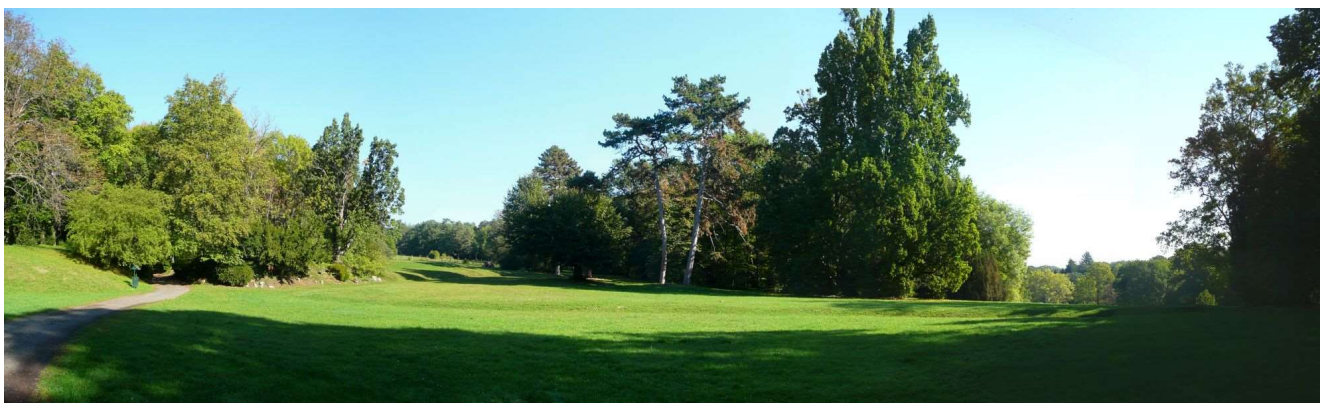
V Telkibányi je stabilnou zastávkou reštaurácia **Aranygombos**. Vyzerá to, že vraciame Maďarom tisícročný útlak. Je to tu samý Slovák. Dokonca aj kuchár čo vonku na ohnisku pripravuje typickú maďarskú špecialitu – halászlé, je Slovák (tuším z Michaloviec).

Venujeme telu odpočinok a žalúdku dobré jedlo a pitie. Až sa človeku nechce vstávať, ale dvíha sa vietor. Samozrejme, severný. Máme pocit, že v cyklistickom slovníku je možné škrtnúť slovo vietor, veď sa stretávame len s protivetrom. Zvažujeme program. Prehlasujeme Ľubov návrh na prechod na Hollóházu, aj prechod cez Cserepes. Neprejde ani návrh na rozdelenie a tak pokračujeme spolu cez skratku na Abaújvár. Na tých otvorených priestranstvách je ten vietor čím ďalej, tým protivnejší.

Snažíme sa chytiť vlak z Nižnej Myšle. Cestou žiadne komplikácie, takže prichádzame ešte s časovou rezervou. Stíhame ešte doplniť palivo. Jediný problém je, že sme stratili Gastona. Už začíname byť nepokojní, keď sa objavuje. **Sedel** v inej krčme. Návrat už prebehol bez problémov. Ešte **vyhodnotenie** - už bezo mňa. Asi si to ešte pár krát vypočujem.

Príbeh spísal Pišta.

Panoráma parku Füzérradvány

Óm mani padmé hum - po stáročia opakovaná tibetská karma ochraňujúca človeka pred zlom. Ktovie, kto z nás ju, ako sa patrí, donekonečna omieľal, aby vyšlo tak nádherné počasie z pôvodnej strašidelnej predpovede. Cením si to o to viac, že išlo o každoročnú tradičnú jesennú túru, obvykle v sobotu pred košickým maratónom.

Predbežný prieskum naznačuje hojnú účasť, a tak Ľubo zaisťuje prepravu na železnici. Treba pochváliť – obratom dostávame mail, že s nami rátajú a ďakujú za použitie služby.

Nastupujeme v nevídanom počte. **Tu je abecedný zoznam:**

Bodka

Body

Boris

Dušan

Gaston

Iveta

Kio (Laco)

Linus

Ľubo

Milan&Marcela

Oto

Pišta

Vlado

Zoli.

Ani sa riadne nestihnú navzájom zoznámiť tí, čo sa nepoznajú a už **vykladáme** a sme pripravení na štart **v Slovenskom Novom Meste.**

Prekročenie **hranice** zvládame bez incidentov. Pôvodná hraničná budova – miesto určené k buzerácii obyvateľstva je pusté, zanedbané a zbytočné. Pekný **cyklochodník** nás za chvíľku privádza na prvú zastávku v Széphalome. Krátke občerstvenie a pokračujeme na odbočku do Füzérradványu. **Tu sa delíme**. Časť ide ďalej asfaltom - dôvody sú rôzne od obutia bikov až k momentálnym zdravotným problémom. Zbytok sa púšťa na sever popod hranice.

Preletíme areálom Károlyiovského kaštieľa – teda, ak sa dá do preletu započítať aj čas venovaný **Borisovmu defektu** a dokumentu **o účasti**, čo nám vytvorila ochotná turistka. Všimnite si, že Iveta je hanblivá. Nasleduje zastávka v krčme vo Füzérradványi, ktorá je mnou tvrdo ukončená vzhľadom k nevhodnému správaniu voči starším napriek tomu, že teraz alebo v blízkej minulosti prebiehal mesiac úcty k seniorom.

Nastupujeme do stúpania ku Kormos tető. Rozbitá lesná asfaltka sa otáča okolo kaolínovej bane, neskôr sa mení na spleť lesných ciest, ktoré prekonávame s výdatnou pomocou záznamu GPS z minulých jázd v tomto okolí.

Pred nami sa otvára prvý pohľad na hrad Füzér. Nasleduje zjazd pred Fuzérkajata a vraciame sa do civilizovanejších oblastí. Odtiaľto sme už zase na cyklotrase. Slušne upravená šotolinka nás vyvedie na horizont, kde už **džentlmeni kmitajú** okolo Ivetinho defektu. Krátka prestávka vyhovuje Lacovmu naturelu, ktorý okamžite zaujíma polohu ležiaceho strelca, ale nie celkom dôsledne.

Sliny už tečú a vrháme sa do posledného úseku pred Pálinka fesztiválom, čo nás čaká vo Füzéri. Tiahly oblúk k Pusztafalu a pokračujeme málo frekventovanou okreskou k Füzéru. Tu, našťastie, odbočujeme na terénnu skratku do centra obce. Našťastie preto, že do areálu výstavy vstupujeme z opačnej strany - vstupom pre služobníctvo a nikto od nás nevyberá vstupné. Samozrejme prvá, koho stretávame z tunajších priateľov, je dobrá víla Füzéru - **Julika**, ako vždy usmievavá.

Chováme sa slušne a odolávame výstavným exponátom – mimochodom, naša morálka je podporená nevídanou cenou. Nesmúťme, pretože stánky sú obložené „mlékom a strdím“, ako by povedal Praotec Čech. Nakrmíme a napojíme unavené telá, vypočujeme **hlásenie** a ide sa ďalej.

Pokračujeme novou cyklotrasou smerom na Füzérkomlós. Mám rád horizonty. Aj tu zastavujeme, aby sme sa pokochali pohľadom dozadu na hrad, s ktorým sa lúčime, i do okolia. Muži sa srdnato stavajú **čelom k vetru** a dokazujú, že aj proti vetru sa dá.

Krátke nakuknutie do areálu Fehér szikla a pokračujeme už smerom domov. Akosi sa dostávam na záver peletónu a čelo vynecháva Balkón buffé v Holloháze a týmto zhreší proti zásade využitia prvej krčmy. Trest nás neminul – druhá bola zavretá.

Sme na odbočke na Bodórét keď sa vynárajú ďalší a tak fotím peletón nevídaných rozmerov. Vrháme sa dole do Skároša a tu sa nám pre zmenu v prvej krčme nedarí. Nech mi niekto vysvetlí načo je dobrá krčma, čo je v sobotu poobede zavretá? Našťastie druhá je otvorená a telo nasáva nápoje ako špongia.

Vlado sa už dlhšie chystá nám predviesť svoj nový objav – spojenie Ždane s Košicami mimo frekventovaných ciest i slávnej nepoužiteľnej Hornádskej cyklotrasy. Dostáva príležitosť. Po krátkom zaváhaní sa pridávajú aj Milan s Marcelou napriek znevýhodneniu úzkymi trekovými pneumatikami. Až na pár metrov, čo sa zapotili, prežili aj oni. Skratka je výborná, len nesmie byť po daždi.

Prechádzame cez Kokšov-Bakšu, ďalej okolo spaľovne. Krátky úsek okolo železničnej prípojky a nasleduje nepríjemné **prekročenie železničnej trate**. V oboch smeroch je vidno do diaľky, takže bezpečné. Sme v Krásnej a chýba už len skok na našu obľúbenú **Ypsilonku** (Letná Záhradka), kde prebieha záverečné vyhodnotenie naozaj úspešného ročníka. Nikto sa nestratil, nikto sa nezranil, nikto sa nenasr..., bo ani nebolo prečo, a hlavne, počasie ukázalo viac, než vlúdnu tvár.

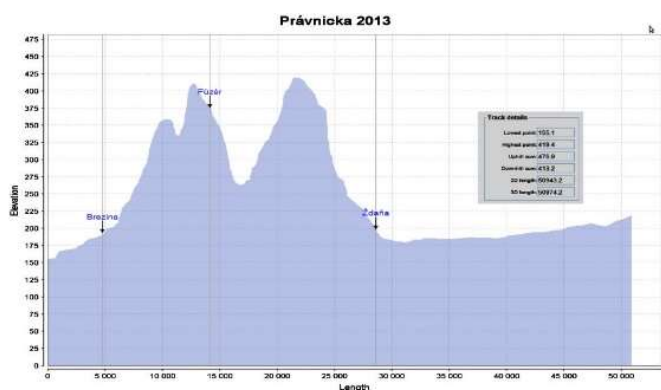

Takže malé nevýznamné mínus bol len Borisov a Ivetin defekt na trati. Neskôr sa Bodka zdôverila, že ešte cestou domov to aj ju postihlo a Ivetu trocha pohnevala reťaz pred domovom. Sezóna nekončí ale slušné vyvrcholenie pred koncom (prosím, aby napriek mojej nedobrej povesti, ste nehládali v týchto slovách iný zmysel).

Príbeh spísal Pišta.

Nad Pusztafalu

Je to tu. Čas košického maratónu a Füzér-skeho pálinka fesztiválu. Je čas každoročnej právnickej túry. História tejto významnej udalosti je v dokumentoch zaznamenaná už od minulého storočia a pozorný čitateľ textov na Tróne by bol asi urazený opakovaním pôvodu tohto významného športového a spoločenského podujatia vo východnej Európe. Dokonca ešte nedokončený výskum naznačuje, že ani svetové dejiny nepoznajú takýto počin.

Napriek nízkym teplotám sa na košickej stanici stretáva desiatka odvážlivcov. Ešte aj omnoho neskôr a omnoho ďalej na juh v Kuzmiciach pri úvodnom sčítaní teplomer **ukazuje 2,2 °C** - našťastie nad nulou.

Patrí sa zaznamenať pre históriu **zoznam účastníkov**:

(zľava doprava)

Vlado – duchovný otec,

Jano – tohtoročný nováčik,

Silvia – športovo zdatná ozdoba podujatia,

Dušan – krstný otec,

Boris – náš občasník,

Mišo – ďalší nováčik,

Lubo – každoročný účastník,

Julo – kedysi neznámy muž v žltej vetrovke,

Dežko – postrach prípadných banditov na ceste

a ja (Pišta) na opačnom konci objektívu fotoaparátu – občasník a zapisovateľ.

Prvý úsek po Brezine je trochu nepříjemný, pretože ideme medzi autami. Odbočka v Brezine nás naplňuje túžbou spláchnuť hrôzu z predošlého úseku, ale zabúdame, že... – skrátka, krčma zavretá. Samozrejme, kade na cyklotrasu vybudovanú za **polmilióna eur** zo zahraničia na rozvoj oblasti – to vedia len domáci a naši trapperi (v tomto prípade vo funkcii pátračov sme vystupovali my dvaja s Ľubom).

Stúpame po pekne vybudovanej ceste – podľa dopravných značiek na križovatkách s vedľajšími chodníkmi – hlavnej ceste na hranicu. Maďari asi vstúpili do inej Únie, než my. Cesta je **značená**, že tu nezablúdi ani materská škôlka vedená blondátou učiteľkou (nech mi blondínky odpustia, veď aj ich mám rovnako rád). Na rozdiel od nedávnej povestnej defektovej túry sa nám darí dobyť Pusztafalu bez defektu a okamžite zahajujeme práce na vyvážení pitného režimu.

Nastáva prvý bod zlomu. Otázka znie - asphalt alebo terén, i keď s kúskom tlačenia. Športový duch víťazí a môžeme peletónu ukázať svoj objav – priame prepojenie Pusztafalu - Füzer spojený s **novými výhľadmi na Zemplínske vrchy**, aj **hrad Füzer**. Objavujeme tu aj **kudlanku nábožnú** a usilovne sa snažíme, aby Silvia nemohla zvestovať v ženskom pokolení **jej príbeh**. Veď uznajte, znie to ako z hororu: *"Kudlanky jsou známé manželským kanibalismem. Samička často žere samečku už za kopulace, naštěstí jsou samečci schopni rozmnožování i bez hlavy."*

Dobytie pálinka fesztiválu vo Füzéri vchodom pre služobníctvo bez platenia, ako minulý rok, sa nám nedarí. Bodyguard nás nemilosrdne posielajú k prednému vchodu vyjednávať. Mierové rokovania sa končia čiastočným úspechom – vpustia nás za polovičnú cenu. Za prvým obranným valom, vyberajúcim vstupenky, sa objavuje druhý – musím uznať, že veľmi dôsledne vyberané dievčiny (ešte dodnes občas vstupujú do mojich snov) s uvítacím prípitkom. Vzhľadom k tomu, že štatisticky významný počet účastníkov mal oprávnenie na polovičnú cenu pre dôchodcov, pokúšam sa vyjednávať, aby dôchodcovia dostali k prípitku aj pusu. Žiaľ neúspešne.

Obchádzame stánky a pristávam u našej dobrej víly z Füzéru – **Juliky** z Koronaör penzionu. Nastúpená aj s dcérami a vnúčatami ponúka tóros káposzta. Zabíjačková kapusta – pripomína segedínsku. S chlebom je to výborné. Podaktorí si dávajú huspeninu od konkurencie. Guláš sa ešte len varí. **Chutí** všetkým. Hudba ladí reproduktory – začína, aspoň pre mňa pretlak decibelov.

Nastáva delenie tímu. Ľubo má večer maturitné stretnutie, takže odchádza skôr a pridáva sa k nemu Dežko. Onedlho sa dvíhame aj ostatní. Ešte jeden pokus o zvädzanie hostesiek – či neponúkajú prípitok aj pri odchode. Sú to nekonečne mravne vyspelé dievčatá. Odolávajú. A sme pri druhom bode zlomu. Môžeme pokračovať luxusným asfaltovým cyklochodníkom alebo terénom po červenej turistickej značke. Opäť víťazí športový duch. A dávame po chvíľke stúpania pekný **mierne technický** zjazd pod Holloházu.

Tu si ochutnávame úsek nového cyklochodníka a obsadzujeme Balkon buffé v centre Holloházy bez odporu domorodcov. Krátky odpočinok spojený s potrebnými úkonmi a **ide sa ďalej**. Ďalší bod zlomu nás čaká na kopci pred odbočkou na Skároš. Môžeme skúsiť nový prechod Kéked – Trstené alebo poľné cesty od Ždane domov. Víťazí druhý variant a riadenie a osud výpravy v plnom rozsahu preberá Vlado. Toto sú jeho obľúbené bludiská.

Je to tu prejazdné **hlavne za sucha**, takže bez problémov postupujeme okolo (samozrejme) zavretého Amuru do Kokšov-Bakši, kde za traťou musíme čakať na návrat skupiny iniciatívnych, ale zle informovaných jazdcov v popredí. Našťastie to netrvá dlho a môžeme pokračovať prepojkou, čo sme s Vladom v rámci prípravy objavili k Hornádu, jazeru a Jazeru a sme pri ďalšom delení, takže k záverečnému pohovoru sa dostávajú len **Vlado a Mišo**, ďalej **Boris, Dušan a Julo**, no a aby to mal kto spísať, aj **ja**.

Záver je jednoznačný. Napriek (iba) rannému chladu parádne počasie. Vynikajúca spoločnosť. Pekná trasa. Už začíname vymýšľať, čo o rok.

Príbeh spísal Pišta.

USS posiela pozdrav na juh

Tradície: V dnešnej uponáhľanej dobe čas akoby plynul zo dňa na deň rýchlejšie. Z roka na rok sa ponáhľame a ani nevieme kam. Jar, leto, jeseň, zima sa pravidelne opakujú v trojmesačných cykloch a neustále prinášajú so sebou nové a nové udalosti, radosti, ale aj starosti všedných i sviatočných dní. Je to oddávna večný kolobeh, ktorý nás neustále ovplyvňuje. Na jar je to ozvena vtácej melódie, doplnená žbŕnkotom zurčiacich potôčikov z topiaceho sa snehu. Prebúdžajúca príroda, ktorá rozvoniava všade navôkol. A k tomu sladká chuť lesných jahôd, ktorá je neklamným znakom - začalo leto. Na svätého Jána pálime Vajána, to je symbol, že koniec leta sa nebezpečne blíži. V jeseni ponúka príroda pestrofarebnú paletu tých najrozmarnejších farieb. Všade dookola je cítiť typickú vôňu dymu horiacej zemiakovej vňate. A nakoniec mrazivá zima, ktorá pokryje zem svojou bielou perinou, cez ktorú sa brodievajú betlehemci. Koncom zimy obchodia krajinu kobelice alebo turôni.

Veru **tradície** si treba ctiť a pestovať, a preto každý rok s príchodom jesene začíname plánovať tradičnú Právnickú túru. Vlado vo funkcii starešinu a ja mu robím oponenta.

Bolo zopár pripomienok, že obvyklý termín soboty pred košickým maratónom nie je najlepší a tak volíme o týždeň skôr (s tým, že ak veľmi zlé počasie, tak môžeme týždeň po). Trasu sa pokúšame obmeniť a dúfame, že zožneme pochvalu.

Počasie sa nám darí a **na štarte** sa objavuje 13 účastníkov – Bohdan, Čurdo, Danko, Dežko, Igor, Jano, Kio, Laco, Linus, Ľubo, Miro, Tomáš a ja. Od Michalian nám postupuje naproti Vlado a z Košíc nás prenasleduje Boris. (Nech je mi odpustené, že som nestihol urobiť portréty každému).

Pomerne rýchlo sa prebývame do Ždane a ďalej už sa hustota dopravy limitne blíži k nule a začíname si užívať pekný deň. Zvládame niekoľko nenáročných odbočiek a prichádzame do Abaujváru. Mám silne vyvinutý zmysel pre demokraciu, a preto hneď za odbočkou na Leninovu ulicu poskytujem voľbu. Doľava historická pamiatka - doprava krčma. Asi mi zle rozumeli, pretože všetci odbočujú doprava. **Od 1. júla maďarské pravidlá cestnej premávky dovoľujú cyklistom požívať alkoholické nápoje v miere takej, aby „...amennyiben a biciklista biztonságos vezetésére képes állapotban van...” - teda, aby bol v stave bezpečne riadiť svoj bicykel.** Je to zvláštny pocit - dať si pivo a neskrývať ho pod dresom pre prípad, žeby šli okolo policajti. Pokračujeme bezpečne ovládajúc svoje biky smerom k Telkibányi.

Ľubo si spomenul, ako na začiatku každej túry, že nemal ešte kávu, a tak usporiadame tu ešte jednu zastávku a upravíme hladinu nápojov do stavu, aby to vydržalo dobrodružný úsek pred nami. **Kutyaszorító - Psia úžina? Lis na psov? Google translate** dokonca tvrdí, že **Bezradnosť**.

Vchádzame do peknej dolinky, čo mierne stúpa. Zľava skaly, vpravo potok, šero, cez ktoré sem-tam presvitajú slnečné lúče. Krásny romantický úsek, čo si Laco vylepšuje **defektom**, aby si ho mohol trochu dlhšie vychutnať. Ostatní pokračujeme k miestu, kde opustíme žltú. Nie všetci. Dežko na čele peletónu je tak rozbehnutý, že musíme za ním vyslať rýchlu spojku Čurda, ktorý nám ho zdravého a neporušeného privádza nazad.

Stúpame do sedla pod **Ork hegy**. Tentoraz sa rúti dopredu Ľubo, aby sa pri našom príchode do sedla mohol pochváliť plnou hrstou nazbieraných hříbov. Ide sa dole k magistrále Telkibánya - Bózsza. náš prenasledovateľ Boris si tade krátil trasu, aby nás bezpečne dobehol. Dobehol. Seba. Podľa neskoršieho rozboru GPS záznamov sa mu tu podarilo nás predbehnúť a vytrvalo pokračovať v prenasledovaní - teraz už márnom.

Prichádzame do Bózszy a odbočujeme ešte do Szuha völgyu. Nachádzame sa na území, kde sa po tatárskych nájazdoch usídlili aj Slováci, a preto tá jazyková zmes - Suchá dolina sa nevolá Száraz völgy ale Szuha völgy. Pred zjazdom do Kishuty na druhom konci mi volá Vlado. Už nás čaká v Pálháze. Tu urobíme krátku pauzu a pokračujeme do Mikóházy.

V Mikoháze máme naplánovaný obed. Prichádzajú pochúťky, ako napríklad:

cesnaková polievka,

hortobád'ske palacinky,

či kolienkový perkelt

a na záver **niečo sladké**.

Čas letí, a tak štartujeme ďalej. Slovenské Nové Mesto, vlak a potom už len **záverečné hodnotenie** v Košiciach na Hlavnej. Buď boli všetci tak strašne ohľaduplní, alebo snád' boli aj spokojní. Dokonca aj **zranený Kio** vyzerá šťastne.

Príbeh spísal Pišta.

Panoráma spokojnosti

Čas sa rúti ako nebrzdený kamión z Donovalov. Ani nezbadáš a je tu **Právnická** zase. Už 16. ročník. Napriek menej vlúdnuému počasiu, sa opäť zišla celkom pekná účasť: Dežko, Dušan, Janka, Kio, Laco, Ľubo, Megi, Michal, Miro, Pali, Peťo, Terka, Vlado, ja a ešte ďalší dvaja, ktorých prosím o odpustenie, že v svojej stúpajúcej demencii som si nespomenul. Priebežne, ako mi ich budete pripomínať, budem aktualizovať zoznam.

Môj prvý pokus o objednanie hromadnej prepravy bicyklov bol úspešný na 50%. Ráno **naš počet** vydesil sprievodkyňu, pretože v prítomnom poštovom polvagóne musí byť voľný priechod pre strojvodcu, takže časť bikov sme akosi nastrkali na opačnom konci vlaku. Poobede prišiel vlak pre ľudí a cestovali sme aj s našimi bikmi luxusne, i keď načim podotknúť, že jedálny vozeň zase nebol.

Ráno vystupujeme v Slovenskom Novom Meste a jemne drkotajúc zubami štartujeme do prvej, našťastie nenáročnej a nie dlhej etapy, do stanice prvej pomoci, kde je nám v skrátanom legislatívnom konaní poskytnutá **prvá pomoc**. Použijúc zopár vyhrážok,

sa mi darí dostať peletón do pohybu. Tentoraz ideme až do Sárospataku navštíviť obľúbenú pekárničku – **káva a koláčik**. Tu dochádza k organizačnému lapsusu, ktorý účastníci mi v svojej nekonečnej láskavosti nevyčítali, a ani oknom ma nevyhodili (možno preto, že vyhadzovať oknom z prízemia im pripadalo málo efektívne). Nenapadlo ma totiž dopredu upozorniť, že príde väčšia skupina a z koláčikov boli len zbytky.

Ešte fototermín s Jánom Ámosom Komenským, čo tu prednedávnom učil, a začíname opúšťať civilizáciu. Krátky veterný úsek po Makkoshotyku podaktorí ukončujeme posledným pomazaním, teda posledným pivom **pred obchodom** a vstupujeme do divočiny. Odtiaľto až na vrchol stúpania ideme peknou lesnou šotolinkou. Cesta usilovne, ale znesiteľne stúpa a v okolí sa okrem pachu a iných stôp zveri už objavujú farby jesene. Desať kilometrov a zhruba 400 výškových metrov a sme hore.

Vrchol dosahujeme všetci bez ohľadu na orientáciu – žiadna irónia – prevažujú lesbicky orientovaní jedinci. Až na Janku, Megi a Terku sme všetci na baby. Teda až na tých, čo si už nepamätajú. Tu **na Gerendáši** sa delíme. Trasu do Košíc nevolí nikto – očakáva sa silný protivietor a prídavok slučkou cez Kőkapu idú Ľubo s Igorom. O ich ďalšom osude je zatiaľ známe, že zasadli v **Kőkapu** a dali si halászlé.

Ostatných čaká odmena. Dlhý zjazd kvalitnou cestou, nový asfaltový povrch je pomerne čerstvý. Pred autami nás chráni zatvorená zátvora na dolnom konci a výstražná tabuľa na vrchole. Stretávame dačo peších turistov, inak je údolie naše. Jediný nepríjemný zážitok bol môj, keď som si dosť neskoro všimol, že je mi zima, bo som si zabudol hore obliecť vetrovku.

Najbližšia zastávka je na verande v Pálháze. Hneď po našom príchode tam zastavuje autobus, ktorý nás kryje a tí čo nevyužili nutnosť doplniť palivo vlastnou intuíciou, presnejšie Kio, Janka a Pali, sa rútia nenačerpaní ďalej. Už sa nám stalo, že sme kohosi stratili vzadu, ale strata smerom dopredu sa udiala prvýkrát.

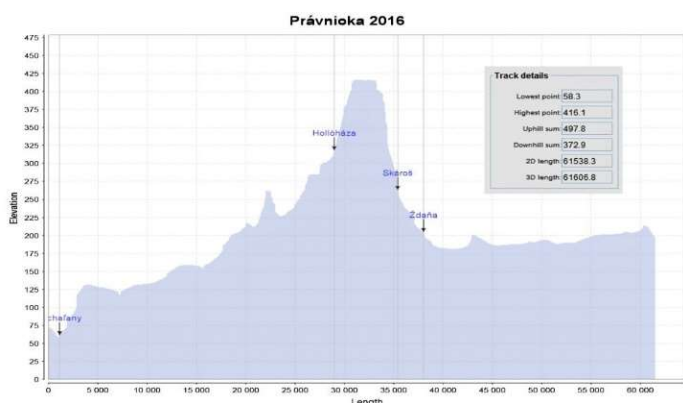
Teraz sme už na cyklochodníkoch, ktoré nás pohodlne a bezpečne dovedú tam, kde sme začali. Do Sátoraljauhely. Likvidujeme zostatky forintov premieňajúc ich na jedlo a pitie a presúvame sa na stanicu, kde pre nás prichádza spomenutý luxusný osobáčik a ďalší ročník právnickej túry je za nami.

Príbeh spísal Pišta.

17/ § 9.10.2016 = Michalany - Pálháza - Hollóháza - Nižná Myšľa - Košice

Ranná idylka

Jeseň a košický MMM – medzinárodný maratón mieru. V našich očiach to evokuje okamžite mladšieho príbuzného - **Právnickú túru**, ktorú zvykáme organizovať v podobnom čase. Zhruba pred mesiacom sme sa s Vladom pobrali na prieskum prípadných možností a našli už dávno nenavštívený a **opäť prejazd-ný** úsek do jej úvodu.

Počasie sa nám trochu zvráta. Zvykáme týždeň pred alebo týždeň po maratóne. Tento rok je maratón 1.10. takže týždeň pred, nám pripadá príliš skoro a týždeň po, už to je pod trocha menej jasnou oblohou. Napriek tomu sa **ráno** nazbiera pekná účasť.

Dopravu máme zabezpečenú, dokonca ako bonus máme toaletu **de luxe**.

Vystupujeme v Michaľanoch. Na úvodnej fotografii **zľava doprava** Vlado, Dežko, Julo, Makovica, Ľubo, Blažej, Megi, Mifo, Kio, Laco, Dušan, Linus, Bikki, Miro, Laco a ja - na opačnom konci objektívu, zastúpený bikom = šesťnásť kúskov. Jeden krajší ako druhý.

Štartujeme smerom na Felsőregmec a už z debaty vo vlaku vieme, že úsek poľnej cesty medzi Vilyvitányom a Füzérradványom by bol ako ten Trabant. Poslúži, ale nenadchne. Cestou pohľady do okolia nás vedú k záveru, že sa nebudeme pokúšať ani o úsek po Vilyvitány. Zjavne vodou nacucaná zem nás varuje, takže tiahneme až do Pálházy k **prvej zastávke**.

Trvalo zaostávam – staroba je blbec. Takže chvíľku posedím a štartujem dopredu. Máme pred sebou najprv mierne stúpajúcu cestu, ktorej mierne stúpanie sa nahradí prudším pred Füzérkomlósom a potom tiahlym do Hollóházy.

Cestou mi volá Linus, či sa nepridám do okľuky cez Füzér. Už som dosť ďaleko od odbočky, takže počkám na nich v Hollóháze.

Balkon Büfé v Hollóháze nám poskytuje teplo, výborný gyros tanier a polievku jačmenného pôvodu. Sme v Maďarsku, kde o rok skôr než u nás objavili, že cyklista športovec nie je až tak nebezpečný, ako cyklista prepravujúci sa od krčmy domov. Takže tu sa to smie. Samozrejme, že s primeranou mierou.

Opäť štartujem dopredu a máme dohodu, že ak nie inak, tak sa stretneme v bufete v Krásnej. Svojim dôstojným tempom vystúpam na hranicu a prenasledovatelia nikde. Majú smolu. Dole kopcom a po rovinách sa naše rýchlosti až tak nelíšia.

Medzi Hutkou a Krásnou vidím pred sebou čierňavu, ktorá sa mi akosi nechce vyhnúť. Trocha pridávam a checkpoint Krásna na mňa zíza prázdnotou. Akosi ma neláka tu zaujať pozíciu osamelého pijáka a pokračujem k ďalšiemu checkpointu, vyhlásenému Lacom – Hostinec na Hlavnej. Čierňava hustne a pri dreveňáku na Jazere na mňa padajú prvé kvapky. Počasie sa zachováva presne v zmysle Murphyho zákona, čo tvrdí, že mother nature is a bitch. Tesne pred autobusovou stanicou padá posledná kvapka.

Prichádzam na Hlavnú a mám druhú fotku k hádanke „nájdite 10 rozdielov“ medzi Avignonom a Košicami. Stojím pred Hostincom – po Lacovi ani stopy, nuž skúšam volať. Beznádejné ticho. Neskôr sa dozvedám, že z Hollóházy štartovali viac, než hodinu po mne.

Príbeh spísal Pišta.

18/ § 30.9.2017 = Kalša – Izra - Füzér – Bózsza – Kishuta – Pálháza – Slovenské Nové Mesto

*Je tu jeseň, blíži sa košický maratón a s ním spojená tradičná **Právnická túra**. V patričnom predstihu zasadá Rada starších, aby prejedнала termín, trasu a details akcie. Čas letí a ideme 18. ročník. Asi už je na čase prebudiť mladých a odovzdať im žezlo k 19. ročníku. Uvidíme o rok!*

Akosi sa mi túry v Maďarsku spájajú s dobrým jedlom a tak i teraz volím za základ <http://koberc.hu/> s príjemnou domácou kuchyňou.

Štartujeme vo veľmi peknom jesennom počasí z Kalše. Účasť je dobrá.

Danka s Čurdom

Laco s Igorom

Linus s Janom

Ľubo

- **Megi s Lacom** (tým svojim) -

Miro a Bikki

a ja.

Ak som na niekoho zabudol, nech sa prihlási s dvoma svedkami a čistým výpisom z registra trestov. Bude doplnený.

Cesta je príjemná, nálada dobrá, ale aj tá sa dá vylepšiť. Na Izre je otvorené, čo pozitívne vplýva na pitný režim. Samozrejme, vo všetkej mravopočestnosti a pri dodržaní všetkých adekvátnych zákonných opatrení.

Krátka prepojka cez Pusztafalu do Füzéru. Tu nás prekvapuje Pálinka fesztivál. Za prvé nás požívanie pálenky pohoršuje a za druhé sa nám nechce platiť vstupné, ale než sa usalašíme vo Vár büffé naproti, prichádza Jano po ukončení medzinárodných pohovorov s výsledkom, že stačí, ak si zakúpime ekonomicky výhodnejší ochutnávací lístok a naozaj nezostaneme tam do večera na kultúrny program.

Vstupujeme cez vstupnú bariéru mladučkých čučoriedok (ako by ich nazval Julo Satinský). Móresy upadajú. Pred rokom som dostal malinkatý welcome drink a pusu. Tohto roku druhú časť uvítania vypúšťajú. Obehávame festivalové námestie. Strava sa ešte len varí a lístky na nápoje neplatia. Stíhame **prezenčné foto** chovancov **miestnej škôlky**. Pokúšam sa použiť lístok ako úplatok na dokončenie uvítania, ale bez úspechu. Aspoňže sa Janovi darí v ktoromsi stánku zabodovať, že až bude navarené, môžu sa za naše lístky najesť, ak nám dajú kúsok vína na ochutnanie.

Hlad začína lomcovať mojim majestátom a spúšťame sa dole do Füzérkomlósa a ďalej cez Nyíri do Bózszy. Očakávania nesklamali. Jedlo tak chutilo, že, ako neskôr zisťujem, nikto nestihol urobiť fotku. Pokračujeme cez pôvabnú Suchú dolinu (Szuhavölgy) do Kishuty a pokračujeme cez Pálházu do Sátorajlajúhely.

Ešte stíhame krátku zastávku v družobnej reštaurácii Spaten a potom už len na stanicu, záverečný ceremoniál (okolo Štefánika), do vlaku a domov.

Príbeh spísal Pišta.

19/ § 6.10. a 13.10.2018 = *Streda nad Bodrogom – Klin nad Bodrogom – Alsóberecki – Slovenské Nové Mesto*

*Je tu október a s ním maratón a, ako sa patrí, v sobotu pred ním **Právnická**. Trocha nám hustne program, pretože, ako sa ukáže, v ten istý deň je kdesi motoristické stretnutie, kdesi maturitné stretnutie..., takže tento rok to masová akcia nebola. Zišli sme sa siedmi - Terka, Vlado, Zoli a ja za Trón a hostujúci Michal, Sršeň s kolobežkou a Laco.*

Najväčším lákadlom tohto ročníka je štart vlakom o desiatej. Ak k tomu pridáme nádherné babie leto a dvojciferné prevýšenie (v metroch), tak všetci, čo mohli a neprišli, si majú rok čo vyčítať. Tí, čo nemohli a neprišli, pripravujú Právnickú II. Dúfam, že pridajú report.

Cestu nám spestruje tragický incident, keď priznávam, že našim neopatrným postupom sme zavinili prachovú škvrnu veľkosti mexického dolára (vid' Limonádový Joe) na nohaviciach sprievodkyne tak vysoko nad kolenom, že nám strach, ani dobrá výchova nedovolila pokúsiť sa to oprášiť. Usilovným, taktným a diplomaticky kvalifikovaným postupom sa nám podarilo nakoniec dosiahnuť, že sa asi dvakrát neskôr na nás usmiala.

Streda nad Bodrogom – nedočkavci sa chovajú, ako by ich už mali pustiť z reťaze, ale my s Lacom rozvážne štartujeme elektroniku. Tak významnú udalosť treba zaznamenať a, hlavne, zabezpečiť orientáciu v náročnom teréne, naviac v zahraničí.

Prvý problém nastáva v Kline. Než si tu niekto pustí fantáziu na špacír v Kline, nie kline. Záver peletónu zisťuje, že sa do popredia predrali športovci. Keby tam boli rozvážnejší účastníci, tak si v kľude vyfotíme [historický kostolík](#), stĺp, čo pripomína, že kdesi o kilometer ďalej je dno Slovenska a navštívime obchodík k ošetrovaniu pitného režimu. Vieme im odpustiť túto mladícku nerozvážnosť a pokračujeme ďalej.

Jazda po hrádzi je príjemný, pohodový, nenáročný zážitok. Sršeň sa nudí na svojej kolobežke, tak nám spestruje deň defektom. Niektorí ľudia nevedia, čo vymyslieť, aby sme si ho všimli. [Láskavo mu pomá-hame](#) dobrou radou i pocho-pením, takže úspešne odstraňuje problém a mô-žeme pristúpiť k ošetrovaniu rán spôsobených dehydra-táciou.

Csokány bisztró nás ošetrí a umožní trocha si odpočinúť po náročnej etape.

Laco sa rozhoduje k dobrodružstvu. Sám, neozbrojený, bez sprievodcov, bez znalosti domorodého jazyka skúsi preniknúť až po Sárospatak a ak to prežije podať nám report v nasledujúcom tábore expedície v Spatene. S odhodlaním v oku štartuje a my s obdivom sledujeme prvé metre jeho postupu.

Otáčame sa na sever, prekročíme Bodrog a tiež skúsime postup po hrádzi na pravom brehu. Je to tu (prvýkrát to takto vidíme) vykosené a zjazdné. Neskôr odbočuje Bodrog aj hrádza na východ a vraciame sa na cestu. Oblúbená skratka cez starý, nepoužívaný železničný most je prehradená závorou a tabuľkami o súkromnom pozemku a hryzúcom psovi. To druhé zaberá a vraciame sa zisťujúc, že sme sem mohli dôjsť po hrádzi a pokračujeme po nej ďalej až do Sátoraljaújhely.

V Spatene nás víta usmievajúca sa obsluha a [Megi & comp.](#) s výčitkou, že sme slúbili tu byť o hodinu skôr. Ten sľub bol ale výkrikom do prázdna. Nikto na to nereagoval a tak sme sa nesnažili časový rozpis dodržať.

Akcia končí. Szilvás Unicum, obed, kúsok piva a ide sa na vlak. Dovidenia na Právnickej II. a potom o rok.

Príbeh spísal Pišta.

Právnická II

- ☞ **Dátum:** 13. októbra 2018
- ☞ **Disciplína:** PRÁVNICKÁ cyklotúra
- ☞ **Účastníci:** Pišta, Laco, Ľubo (prvým dvom som ospravedlnil neúčast')
- ☞ **Trasa:** Kalša - Izra - Pusztafalu - Füzér - Grófska cesta - Bodorét - Veľká Márovka - Slanec
- ☞ **Parametre:** 40 km, 1.554 výškových (podľa záznamu mapy.cz), cca 2/3 šotolina
- ☞ **Doprava:** vlakom
- ☞ **Počasie:** krásne slnečné počasie, bezvetrie
- ☞ **Iné:** obedná zastávka: Füzér
- ☞ **Ostatné:** menu: plnená paprika, pivo Borsodi, Vilmos pálenka
- ☞ **Iné2:** Izra otvorená, pokecal som s prevádzkovateľom, po sezóne končí
- ☞ **ostatné2:** Grófska cesta je vo veľmi dobrom stave, parádna šotolinka
- ☞ **Iné:** ráno vlak do Kalše meškal len 55 min, zhorel rušeň (rozumej pokazil sa)
- ☞ **Vyhodnotenie:** pri kávičke a zákusku v Slanci a v Hostinci 1x IPA

Technickú informáciu spískal Ľubo.

20/ § 12.10. a 19.10.2019

A/ 12.10. = Nižná Myšľa – Skároš – Holloháza – Bózsva – Pálháza – Biopálinka – Slov. Nové Mesto

Nedávno vypukla na Tróne debata o práve nosiť titul **Účastník všetkých ročníkov**, tak som si skontroloval svoje nároky. V rokoch 2000 až 2003 ma nikto nepozýval a preto som jazdil náhradné trasy. Obvykle by to mohla byť Kojšova hoľa, Lajoška alebo oboje. Od roku 2004 som sa zúčastnil každého ročníka, mnohé organizoval a od roku 2007 tvoril stránky. Takže trvám na spomínanom titule a ustúpim, len ak by som dostal indiánske meno „**Ten Čo Sa Zaslúžil O Právnickú**“.

Ale poďme k novému ročníku. Plusom bolo nádherné počasie a fakt, že účastníci na e-bikoch sa chovali skromne (akosi sa tá pliaga množí). Mínusom, že e-bikeri, aj non-e-bikeri museli každú chvíľu na niekoho čakať. Ten niekto som bol obvykle ja. Nasľuboval som im nevídané krásy trate a neprezradil kde sú. Bola len jedna - úsek z **Nyíri do Kisbózszy** – lahôdková dolina, čo som omylom nedávno objavil.

Nuž zaradom. V Košiciach nastupujeme traja – Linus, Igor a ja. Vlak preplnený, sú Tokajské dni. Ale pohoda.

Prechádzame neprijemným úsekom po Ždaňu a potom už k Rákošu doprava redne (možno aj doľava, ale kto by si to všímal).

Prvá zastávka je v **Hollóháze**. Tu už na nás čaká v rozbehu ďalšia časť tímu. Nech je mojej skleróze odpustené, že ich nazvem Megi plus päť. Tvrdou rukou presadzujem časový rozpis, teda ani nebola tvrdá, nemusela byť, bo poslúchali.

Pokračujeme už skoro nerušení dopravou cez Nyíri a Malú Bózsuvu do **Pálházy**, kde nás čaká slnkom obliata veranda a **Borsódi az élet habos oldala**. I keď sa hlboko zamyslím, tak mám dojem, že namiesto obvyklého Borsodi mali Staropraven. No a my **jedeme dál**.

Biopálinka kostoló nás očakáva pripraveným ohniskom, ražňami, zeleninou a ako welcome drink malá 40% višňová pálenka. Podaktorí si pridávajú, aby to ladilo, višňové pivo, čo sem vozia z Belgicka k poteche opekajúcich hostí.

Taniere aj ražne sú **vyprázdnené**, nuž hajde ďalej. Sátorajjáújhely, námestie, Spaten söröző – jedno z ďalších dobytých území v týchto končinách. Je to **veľmi vhodná čakáreň** na vlak. Stanica vzdialená do desať minút, podávajú pivo, dámy nájdú aj miestnosť k úteche, dokonca aj slabšie povahy mužov, čo nemajú v oblúbe „múr nárekov“ na stanici, si môžu aj tu ulaviť.

Je čas, valíme na stanicu, predsa len Tokajské dni, ale v pohode. S nehou sa **pozeráme** na zdroj potešenia, naše biky a spomeniem si na ďalšieho Jandu **Kdo tě líbá, když né já...** a ďalší ročník právnickej je za nami. A je to už **dvadsiaty**.

BTW pred vstupom do schengenského priestoru 1.5.2004 boli zvolené hraničné priechody otvorené od 7:00 do ??:00 – Kedy to začalo, bo dovtedy sa otvárala hranica len jednorazovo na sv. Štefana. Kedy začali aj tieto dočasné prechody? Bodórét sme pre vás objavili 15.9.1999 (Kio, Rasťo, Jozef a ja) a to sme ešte prekračovali hranice v Slovenskom Novom Meste a Seni klasicky.

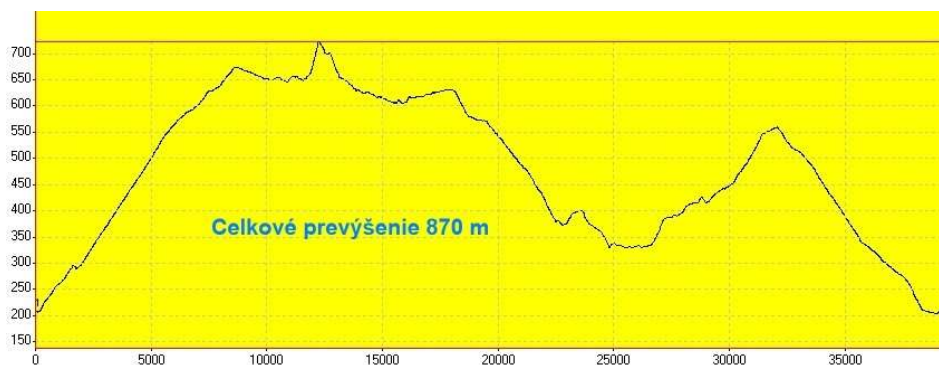

Nad Bózsvou

Príbeh spísal Pišta.

B/ 19.10. = Vyšná Myšľa, Károlka, Márovka, Bodorét, Hradná cesta, Füzér, Pusztafallu, Izra, Kalša

PRÁVNICKÁ II

Dátum: 19.októbra 2019

Disciplína: cyklo MTB

Účast': Betka, Peter (Koci), Laci, Tibor, Ľubo

Méta: Právnická II

Trasa: Vyšná Myšľa, Károlka 680 m, Márovka 660 m, Bodorét 650 m,
Hradná cesta, Füzér, Pusztafallu, Izra, Kalša

Parametre: 40 km, prevýšenie 870 m

Doprava: vlakom

Občerstvenie: Füzér 🍷, Pusztafallu 🍷, Izra 🍷

Počasie: jasno ☀️, občas obláčik, polojasno 🌤️

Teplota: na pocit príjemne aj vo vrcholových partiách

Iné: celkom slušná účasť cyklo 🚲🚲🚲🚲🚲

Iné 2: krásna jesenná atmosféra 🍁 🍂

Iné 3: maximálne dobré hodovanie vo Füzéri u Julišky 🍷 🏠

Ostatné: príjemné posedenie aj v Pusztafallu, kávička + aperitív 🍷

Ostatné 2: v Pusztafallu otvorili turistickú nocľaháreň, pochválime

Vyhodnotenie: Staničný pivovar 🍷

Hodnotenie: 1 +++++ (za dobré počasie a hojnú účasť)

Technickú informáciu spískal Ľubo.

Všetky údaje, poznámky, postrehy a fotografie zo stránky združenia Trón Košice (www.tronkosice.sk) prevzal, zosumarizoval a spracoval Michal Fulka (MiFo).